ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 4, Sayı 8 (44)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ağustos 1977

Maden-İş'in haklı grevini bağışlarla desteklemek her işçinin görevidir!

Çıkış yolu

Seçim yapıldı. Ama bugünkü halk düşmanı düzeni biteviye yıpratan politik, ekonomik, sosyal, kültürel, moral bunalımların burgacından Türkiye çıkamadı. Tersine bunalım süreci, bu burjuva toplumunun bütün alanlarında daha da derinleşiyor.

Emperyalist çevreler, NATO'lara bağımlı işbirlikçi burjuvazi, egemen çevreler eski eli kanlı bir hükümeti yeniden halka dayatmakta ayak diriyorlar. Onların bu çabalarına el altından Sancarlar, arkadan ve açıktan Amerikan emperyalistleri, CIA, NATO destek oluyor. Koçlar, Sabancılar, holdingçiler Ap'den ve CHP'den ortak hükümet çıkarmak istiyorlar. Ankara'nın politika yuvalarında, Meclis kulislerinde dolaplar dönüyor, pazarlıklar oluyor. Burjuvazi halkı politika dışında tutmak, savaşı Meclisin içine kapatmak istiyor.

Bir gerçek bir daha yinelendi. Burjuvazi, eskiden olduğu gibi, kolay kolay hükümet kuramıyor. Kurduğunu kanla, kurşunla ayakta tutuyor. Bu sürece karşı en başta işçi sınıfı gittikçe daha dirençli ve örgütlü bir savaş yürütüyor. Grevler, özellikle Maden-İş'in yığınsal grevi, daha çok politik nitelikler taşıyor. Metalurji işçilerinin grevini, işte bu nedenle halkın, toplumun değişik katmanları, değişik biçimlerde destekliyor. Bu grevi başarıya ulaştırmak parolası, bilinci yığınları sarıyor. Tabanın atılımları Türk-İş'in yönetimini etkiledi. Eli kanlı Demirelleri, Türkeşleri, Erbakanları hükümete getirmemek için ileri sürülen genel grev parolası geniş yankılar uyandırdı.

Böylece görülüyor ki, TKP'nin Ulusal Demokratik Cephe kurma çabası, bu zorunlu sorun, bu ide yavaş yavaş somut biçimlere dönüşüyor. Eğer işbirlikçi burjuvazi halâ faşizme tırmanma yolunu zorluyorsa, Demirellerin hükümetini halka dayatmak istiyorsa, bu, önemli ölçüde ilerici güçlerin dağınıklığından, Ulusal Demokratik Cephenin kurulamamış olmasından geliyor. Olaylar, böylesi bir güç birliğinin kurulmasından yana gelişiyor. Güncel sorun, biraraya gelip bu cephenin savaş, eylem plâtformunu, programını hazırlamaktır. Bundan yan çizen her demokratik örgüt, sosyalist akım ve parti halktan, onun savaşından kopacaktır.

Çıkar yol ilerici güçlerin savaşta cephe birliğidir. TKP bu yoldadır. Halktan yana, demokratik bir hükümet bu yoldan kurulabilir.

AÇIKLAMA

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi Politik Bürosu 1977 Mart ayında yaptığı toplantısında Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60 yıldönümünü geniş ölçüde yaymak, çeşitli girişimlerle kutlamak ve değerlendirmek kararını almıştır.

BÜYÜK OKTOBR'UN 60. YILDÖNÜMÜ

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi 60 yaşına bastı. İnsanlık tarihinde yepyeni bir çag, dünya çapında kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı Büyük Oktobr ile açıldı. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimini yüce elleriyle Rusya proletaryası, çelik disiplinli Bolşevikler Partisi, dünya emekçilerinin büyük önderi Lenin yaptı, utkuya ulaştırdı. Oktobr Devrimi, «halkların zındanı» Çarlık Rusya'sında kapitalist sömürü düzenini yıktı, halkları, ulusları her türlü ezgiden kurtardı. İşçilerin, köylülerin Sovyet devletini, proletarya diktatörlüğünü kurdu. Çözümü en çetin sorunlardan biri olan ulusal sorunu kökten, en iyi biçimde çözümledi. Ulusların kardeşçe kaynaşmasını, çok uluslu Sovyet toplumunun birliğini sağladı. Büyük Oktobr, dünya işçi sınıfının bayrağındaki proletarya enternasyonalizmi ilkelerinin harcıyla yoğruldu. Kapitalist ülkeler işçi sınıfının devrimci savaşımına, ulusal kurtuluş devrimlerine güç kaynağı, derslik oldu. Dünya komünist hareketinin yıkılmazlığı böyle bir temele dayanıyor.

Kızıl Oktobr'un ilk yankılar uyandırdığı ülkelerden biri Türkiye'dir. Halkımız, bu devrimin doğrudan etkileri altında, genç Sovyet devletinin desteği, çok yönlü yardımıyla Anadolu'da emperyalizme karşı ulusal bir kurtuluş savaşı verdi. Ateş boylarında salgıncılara çakmak çalan halkımıza Lenin'in uzattığı bu dostluk eli, halkımızın belleğinden silinmedi, silinmeyecek.

TKP, böylesi bir ulusal kurtuluş savaşının ateşleri içinde kuruldu. Marksçı-Leninci ülkü ve ilkelerle böylesi bir süreç içinde donatıldı. Partimizin yurtseverliği ve proletarya ilkelerine içtenlikle bağlılığının kökleri burada yatıyor. Yüce Lenin'in partisiyle TKP arasındaki bağlar her zaman diri kalmıştır. Partimiz bu devrimci dostluk geleneklerini koruyacak, yaşatacaktır.

Sovyet Devleti, anayurdumuzun politik bağımsızlığını elde etmesinde olduğu gibi ekonomik bağımsızlığı kazanması için de politik hiç bir şart koşmadan büyük yardımlar yaptı. Ülkede ağır endüstrinin köşe taşları olan dev fabrikalar, işletmeler Sovyet yardımlarıyla kuruldu. Bu yardım bugün de sürüyor. Anadolu'nun en sağır yerlerinde endüstri kentleri, işçi yatakları doğuyor.

Dünyayı, insanlığı faşizm belasından, uygarlığı paramparça olmaktan Sovyet devleti kurtardı. Sovyet halkı, SBKP'nin Leninci yönetiminde Büyük Anayurt Savaşında, emperyalizmin vurucu gücü Hitler faşizmini baştan aşağı ezdi. Avrupa halklarının özgürlüğe, ulusal bağımsızlıklarına kavuşmasına, bir kısmının iki yönlü, hem faşizmden hem de kapitalizmden kurtulmasına, sosyalizme geçmesine somut tarihsel yardımlarda bulundu. Bunun sonucunda, günümüzde Viyetnam'dan Küba'ya kadar uzanan dünya sosyalist sistemi doğdu. Dünya devrim süreci yeni bir aşamaya ayak bastı. TKP, Sovyet halkının faşizme karşı batır savaşını var gücüyle destekledi. Türkiye'de Hitlercilerden yana konum alan burjuvaziye, hükümetlere karşı durdu. Leninci enternasyonalizmi böyle savundu.

Büyük Oktobr, insanlığa barış yolunu açtı. Sovyetler Birliği, Lenin'in Barış Çağrısı'ndan bu yana 60 yıldır ardıcıl, sürekli bir barış politikası yürütüyor. «Soğuk» harbı körükleyen emperyalist güçlere gem vuruyor. Barış içinde yanyana yaşama ilkesini gerçekleştirme yolunda tarihsel başarılar kazanıyor. SBKP, özellikle parti merkez komitesi genel sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyum Başkanı L. I. Brejnev yoldaşın yorulmak bilmez girişimleriyle, silâhlanma yarışına son verilmesi, toplu insan kırma silâhlarının yok edilmesi, politik yumuşamanın askersel yumuşama ile tamamlanması yolunda Leninci barış politikasını sürdürüyor.

Türkiye burjuvazisi, egemen çevrelerin hükümetleri Türk-Sovyet dostluğundan uzaklaştıkça Anayurdumuzu emperyalistlerin kucağına itti. Kan dökerek, çetin savaşlarla kurtardığımız toprakları Amerikan emperyalistlerine, NATO'lara, Sovyetlere karşı, çevre halklarına karşı saldırı üssü olarak verdi. TKP, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerinin, atom başlıklı silâh yığınaklarının kaldırılması ve şimdi yerleştirilmek istenen nötron silâhlarına izin verilmemesi için halkımızın savaşını örgütlüyor. TKP, barış ve güvenliğin sağlanması, karogün dostumuz Sovyetler Birliği ile iyi komşuluk ilişkilerinin kurulması, geliştirilmesi, dostluk ve saldırmazlık paktı bağlanması için savaşıyor.

Sovyetler Birliği, barış politikasını komünizm kuruculuğu ile yanyana yürütüyor.

(Devamı 8. sayfada)

Faşist demogoji

Anti-demokratik koşullarda yapılan seçimlerde MHP bir milyon oy aldı. TKP'nin yasak altında tutulduğu «hür demokratik rejim»in parlementosunda şimdi bu faşist parti 16 saylavla bulunuyor.

Ancak, hemen belirtmek gerekir ki, faşist MHP'nin 1 milyon oy alması olağanüstü değildir. Bunun öznel ve nesnel nedenleri vardır.

Türkiye 1970'lerden bu yana bunalımlardan bunalımlara yuvarlanmaktadır. Bu ortamda, gericiliğin vurucu gücü olan MHP'ni güçlendirme 12 Mart öncesinde başladı. ABD ve onun güdümündeki NATO elebaşları Demirel'e Türkeş'i koltuğunun altına almasını salık verdiler. Böylelikle, Türkiye'de de faşizm yeni biçimlerde ortaya sürüldü.

12 Mart döneminde, ilerici, demokratik örgüt ve kuruluşlar kapatılır yöneticileri işkence altına alınırken, MHP ve yan örgütleri, kantr-gerillacılardan, MIT'ten her türlü yardımı görüyorlardı. İşbirlikçi tekelci sermayeden, eski Nazi subaylarına ve Pentagon'a kadar uzanan iç ve dış gericilik, bunları silâhlı talim kamplarında eğitti, besledi. Daha sonra 2,5 yıl hükümet ortaklığı yapan faşist MHP burjuva devletinin bütün olanaklarından yararlandı. Öyle ki, faşistler kendilerine «devletin yardımcı gücü» demeye başladılar. Ordunun kimi yerlerine sızdılar. Işgal altındaki TRT, gerici basın açıktan açığa faşist yuvaların, ırkçı-şöven ideolojinin propagandasını yaptı, bugün de bu sürüyor. Milli Eğitim Bakanlığı, Üniversite ve yüksek okullar, yurtlar MHP'nin ve Ülkü Ocaklarının propaganda merkezleri, saldırı üsleri durumuna getirildi.

Faşist MHP'nin hükümete ortak edilmesiyle «güçlü milli devlet» naraları hem burjuvazinin çeşitli kesimleri arasında, hem de toprak ağaları arasında çekicilik kazandı. Böylelikle MHP palazlandı.

Faşist baskı ve terör, faşist partinin bir yanı ise, öbür yanı da sosyal demogojidir. Faşist Türkeş ve yandaşları sosyal demogoji de yapıyor, «halkın en iyi istekleri, hatta devrimci duygularıyla ...» oynuyorlar. Böylece emekçi yığınları kendilerinden yana çekmek istiyorlar. 90. doğum yıldönümünü kutladığımız ölümsüz anti-faşist savaşçı Dimitrof özellikle bunalımların arttığı dönemlerde emekçilerin bir kesiminin faşist demogojinin kurbanları olabileceğini önemle belirtiyor, «faşizm halkı en satılmış, er gaddar elemanların eline atar, fakat bunu yaparken kirletilmemiş iktidar istekleriyle ortaya çıkar.», «aşırı sömürü için çalışır, fakat bunu yaparken antikapitalist demogojiyle ortaya çıkar.» diyor.

Faşist olduklarını gizleyen Türkeş ve yandaşları bir yandan da kendilerine anti-emperyalist bir görünüm vermeye çalışıyorlar. Ulusal çıkarların, «incitilmiş ulusal gururun» koruyucuları gibi ortaya çıkıyorlar. Komünistler, sosyalistler, tüm anti-faşist savaşçılar buna kayıtsız kalamazlar. Bu durum, tüm ilerici yurtsever güçlere, anti-faşist, anti-emperyalist savaşta ardıcıl olmanın zorunluğunu bir kez daha gösteriyor. Bu durum, onların önüne, anti-faşist propaganda ve ajitasyon çalışmalarına örgütlü bir biçim ve hız verme görevini koyuyor; sosyal demogojinin içyüzünü geniş emekçi yığınlarına gösterme çalışmalarına süreklilik kazandırmanın zorunluk olduğunu gösteriyor. Özellikle de, anti-emperyalist savaşın anti-faşist savaştan ayrılmayacağını, anti-emperyalist belgilerin aynı zamanda faşizme karşı bir silâh olduğunu gösteriyor. Anti-emperyalist savaş tabanının daha dar olduğu biçimindeki görüşler yanlıştır. Bu tür görüşler anti-faşist savaşı önemli bir silâhtan yoksun bırakır.

Bütün bunların ötesinde faşist demogojiyi, iç ve dış gericiliği yenebilmenin en başta gelen koşulu, tüm ilerici, yurtsever güçlerin eylem birliğini kalıcı biçimlere sokmaktır.

Bölünme değil, birlik

Bugün iç gericiliğe, yerli ve yabancı büyük sermayenin azılı sömürüsüne karşı savaşta tüm ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin işçi sınıfı çevresindeki birliğini güçlendirmelerinin önemi büyüktür. Özellikle, gerici-faşist partiler ortaklığının yeniden hükümete gelmeye hazırlandığı günümüzde demokratik sol eğilimli bazı gruplar, İstanbul mühendisler grubunun öncülüğünde ayrı bir dernek kurma kararı almış bulunuyor. «Demokratik solcu teknik elemanlar İstanbul yürütme kurulu» diye bir de kurul oluşturuyorlar. Gerici-faşist partilerin ortaklığına karşı tüm çalışanların ortak savaşım hedefi olan demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek, ivedi çözüm bekliyen can alıcı sorunların üstesinden gelmek savaşımında demokratik solcu teknik elemanlar da dahil, tüm demokraitk, yurtsever, ilerici kişilere, bunların örgütlerine tarihsel ödevler düşmektedir. Bu ödevler, ancak birlik ve dayanışmayla, işçi sınıfının, onun sınıf sendikasının ve öteki anti-emperyalist, anti-faşist örgütlerin işbirliğiyle gerçekleştirilebilir.

Demokratik solcu teknik elemanların ayrı bir dernek kurma girişimleri teknik elemanların birliğini zayıflatır, bölünmelere yol açar. Her parti, kurulmuş olan dernekleri bölerek yeni dernekler kurma yoluna giderse, bu, birliğe yararlı değil, zararlı olur.

Mimar Mühendis Odaları Birliği, Barolar Birliği, Kimya Mühendisleri Odası, Tabibler Birliği yakında yapılan genel kurullarında birlik yönünde olumlu kararlar almışlardır. Devrimci birliğin zorunluğunu özellikle belirtmişlerdir.

Emperyalist çevreler, işbirlikçi büyük sermaye, gerici-faşist güçler anti-emperyalist güçler ve örgütler arasında belirecek en küçük bir parçalanma, bölünme eğilimine

(Devamı 6. sayfada)

KIYIMLARA SON

Yeni bir gerici faşist karması hükümet kurma çabasında olan çevreler, Demireller, Türkeşler işçi sınıfına, ilerici güçlere karşı terörü hızlandırdılar. Bu faşist saldırı doğu illerinde, Kürdistan'da daha korkunç, daha geniş ölçüler alıyor.

Jandarma, tepeleme birlikleri doğu illerinde kol geziyor. Silâh arama bahanesiyle Kürt köylerine baskınlar düzenleniyor. Kürt köylüleri meydanlarda dipçikleniyor, kurşunlanıyor, öldürülüyor.

Bu terör, bu kanla kurşunla Kürt halkını Türkleştirme politikasının, «özümseme» baskısının yeni bir halkasıdır.

Bu baskıya, ezgiye öteden beri karşı çıkan biricik parti TKP dir. TKP, Kürtlere en acımasız yöntemlerle uygulanagelen zulme, toplu kıyımlara, yığınsal sürgünlere, Kürt dili ve kültürü üzerindeki ağır baskılara dün olduğu gibi bugün de karşı çıkıyor.

TKP her ulusun yazgısını kendisinin çizmesi, hangi ulustan olursa olsun bütün işçilerin birliğinin tek bir örgütte, işçi sınıfının biricik Markşçı-Leninci öncü örgütü TKP'de gerçekleşmesi için savaşıyor.

TKP, komünistler ulusal sorunu sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzen savaşımıyla iç içe ele alıyor. TKP, tüm ulusal azınlıkların, özellikle Kürtlerin tam hak eşitliği: dil, kültür ve gelenekleri üzerindeki baskıların kalkması, Kürtlere uygulanan toplu kıyım ve yığınsal sürgünlerin derhal durdurulması yolunda durmadan savaştı, bugün de en önde savaşıyor.

Bu savaşta, sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzeni devrimci yoldan kurma savaşımında Türk, Kürt, bütün ulusal azınlıklardan işçileri kimse, hiç bir güç birbirinden, onların, Türkiye işçi sınıfının biricik Markscı-Leninci partisi TKP'den ayıramaz.

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60. yılı

TKP Politbüro üyesi A. Saydan yoldaşın «Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi ve Günümüz Dünyası» konulu uluslararası Prag Konferansında yaptığı konuşmanın özeti

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminden bu yana geçen 60 yıllık zaman şu gerçeği doğruladı: Büyük Oktobr ile başlıyan kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında dünya devrim süreci 60 yıl boyunca durmadan gelişti, güçlendi, yeni yeni zaferlere ulaştı. Bu çok yönlü devrimci süreç devam ediyor. Çünkü bu süreç, sosyalist ülkelerde sosyalizmin geliştirilmesinde, komünizmin maddesel temellerinin atılmasında, dünya sosyalist sisteminin güçlenmesinde, dünya komünist ve işçi hareketinin, ulusal kurtuluş hareketlerinin kuvvetlenmesinde, barış ve güvenlik politikasının üstün gelmesinde, enternasyonal işbirliğinin genişlemesinde beliriyor...

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin başta gelen ilkelerinden biri de proletarya enternasyonalizmidir. Yaşam, bilimsel komünizmin teori ve pratiğinin özünü yansıtan bu ilkelerin doğruluğunu ispatlamıştır...

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin belirttiği gerçeklerden biri de işçi sınıfının elde ettiği kazanımların korunması ve kapitalizmden sosyalizme, oradan komünizme geçiş aşamasında proletarya diktatörlüğünün zorunlu olduğudur. Bu aşamada sosyalist üretim ilişkileri ve sosyalist toplum düzeni kurulduğu ve komünizme geçişin hazırlıkları yapıldığı gibi, halklar arasında eşitlik ve özgürlüğe dayanan ilişkiler de kuruluyor, ulusal baskı ve sömürünün her biçimine son veriliyor. Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin koyduğu ilkelerle Sovyetler Birliği çok uluslu bir sosyalist devlet olarak güçlendi. Uluslar bu düzende özgürlüğe, hak eşitliğine, kardeşçe bir yaşama ve uygarlığa kavuştular.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi Türkiye'yi yakından etkilemiştir. Bunda iki ülkenin kapı komşu olmasının rolü vardır. Bilindiği gibi, Oktobr Devrimini izleyen yıllarda, yani 1919'da Türkiye'de emperyalist işgale karşı ulusal kurtuluş savaşı başladı. Bu savaşım içinde, yani 1920'de Türkiye Komünist Partisi doğrudan doğruya Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin etkisiyle ve onun ilkeleriyle kuruldu. Genç Sovyet devleti çok büyük zorluklar içinde olmasına rağmen, Lenin, Türkiye halkına yardım elini uzattı...

Türk-Sovyet dostluğu, Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yardım ve dayanışması Türkiye'nin bağımsızlığını emperyalizme karşı koruyabilmenin bir garantisi olarak belirdi. Türkiye burjuvazisinde beliren emperyalizme bağımlılık, Türkiye'yi Sovyet dostluğundan uzaklaştırdı. Türkiye bu dostluktan uzaklaştığı oranda emperyalizmin etki çerçevesine girdi. Emperyalizmin ekonomik, politik, askersel sistemlerine bağlandı, kalkınma ve sanayileşme programları emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkarlarına göre ayarlandı. Türkiye, komşularına karşı NATO'nun bir üsler şebekesi haline geldi. Silâhlanma yarışının bütün ağırlığını çekmek ve kapitalizmin bütün bunalımlarını geniş ölçüde yüklenmek zorunda bırakıldı. Bugün Avrupa'da işsizliğin, enflâsyon hızının en çok olduğu memleket Türkiye'dir. Türkiye işbirlikçi burjuvazinin sınıfsal egemenliğini pekiştirmek, sömürü düzenini daha da sertleştirmek, faşist yöntemleri uygulamak, işçi hareketini ve demokratik gelişmeyi bastırmak için anti-Sovyetizmi ve anti-komünizmi geniş ölçüde kullandı ve kullanmaktadır. Buna karşılık Sovyetler Birliği'nin Türkiye ile ilişkilerini genişletmesi, geniş bir yardım programını uygulaması büyük burjuvazinin bu tutumunu demaske etmekte, anti-Sovyetizmi, anti-komünizmi geniş ölçüde geriletmektedir.

TKP, deneylerden şu sonucu çıkarıyor: emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı saldırısı eskidir. Bu saldırılar Büyük Oktobr Sosyalist Devrimiyle başlar ve zamanın şartlarına göre uygulanır. Son zamanlarda emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı ideolojik saldırıları daha da yaygınlaştı. Emperyalizmin bu saldırıları yalnız Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı değil, ayni zamanda kapitalist ülkelerin işçi sınıfına, emekçi halkın demokratik bir düzen kurma, sosyalist düzene geçme savaşımına, halkların ulusal kurtuluş hareketine de karşıdır. Yani, büyük burjuvazinin işçi sınıfına ve halklara karşı sürdürdüğü sınıf savaşını desteklemek amacını da gütmektedir.

Bundan ötürü emperyalizmin Sovyetler Birliği'ne ve öteki sosyalist ülkelere karşı sürdürdüğü saldırıları demaske etmek, onlara karşı savaşmak ülkemizde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için yürütülen savaşıma yardımcı olmak anlamına gelir.

Türkiye Komünist Partisi, anti-Sovyetizme ve anti-komünizme karşı bu savaşımı, programının, güncel politikasının temel dayanaklarından biri haline getirerek onu işçi sınıfına, emekçi yığınlara mal etmek çabalarında önemli başarılar elde etmiştir...

Prag forumu

28–30 Haziranda Prag'da «Barış ve Sosyalizm Problemleri Dergisi» Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60. yıldönümünü anmak için ideolojik ve teorik bir toplantı düzenledi. Uluslararası bir nitelik taşıyan bu toplantıya 76 ülkeden komünist ve işçi partileri temsilcileriyle ulusal kurtuluş hareketlerinden delegasyonlar katıldı. Böylece Prag forumu, uluslararası komünist ve işçi hareketinin ve anti-emperyalist, ulusal kurtuluş savaşımının temsilcilerini bir araya topladı. Yerzüzünün üç büyük devrimci akımının temsilcileri bir araya gelmek, fikir değiş tokuşunda bulunmak, karşılıklı aydınlanmak ve kardeşçe bağlarını daha da sıklaştırmak olanağını bir kez daha buldular. Bu, dünya devrimci hareketi için önemli bir kazanım oldu.

Prag forumunun konusu, yukarda da belirttiğimiz gibi, Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin değişik yönleriyle ideolojik ve teorik açılardan değerlendirilmesiydi. İlk sözü Sovyetler Birliği Komünist Partisi adına Boris Ponomarev aldı. Ponomarev, bilimsel, teorik ve ideolojik değeri yüksek olan konuşmasında Büyük Oktobr Devriminin doğuşu, gelişmesi üzerinde durdu ve dünya komünist ve işçi hareketinin günümüzde karşılaştığı sorunları ustalıkla çözümledi, dünya devrim hareketini aydınlatan sonuçlar çıkardı. Özellikle Lenin'in ünlü «evrensel geçiş teorisi olmadan gerçek sosyalizm olamaz» formulü üzerinde durdu ve onu günümüzün koşullarında değerlendirdi. Ponomarev bundan başka demokratik santralizm, eleştiri, öz eleştiri, yığınlarla bağlanmak, sosyalist devletin ve ekonominin plânlaştırılmasının sorunları üzerinde bilimsel çözümlemelerle durdu.

Söz alan bütün delegeler Büyük Oktobr'un açtığı yeni çığırı heyecanla dile getirdiler. Büyük Oktobr yeryüzünde kapitalizmden sosyalizme geçişin, yani insanın insan tarafından sömürülmesine son verilmesinin başlangıç noktası olduğu gibi, ulusal kurtuluş hareketlerinin genişlemesinin, güçlenmesinin de hareket noktası olmuştur. Dünya sosyalist sisteminin kurulması, İkinci Dünya Savaşında faşizmin tam bir yenilgiye uğratılması, sömürge imparatorluklarının yıkılması, Viyetnam, Kamboç, Laos, Mozambik, Angola halklarının hem emperyalizmden, hem de kapitalizmden kurtularak sosyalizme yönelmeleri Büyük Oktobr'un günümüzde kuşbakışı beliren sonuçlarıdır. Ama, Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin ilk sonuçları yurdumuzda da belirmiştir. Halkımızın emperyalizme karşı verdiği kurtuluş savaşımının utkuyle sonuçlanmasında Büyük Oktobr'un, genç Sovyet devletinin, Bolşevik Partisinin ve onun başında bulunan, dünya proletaryasının önderi Lenin'in yardımlarının katkısı büyük olmuştur.

Avrupa komünizmi ve TKP

Son günlerde bütün kapitalist Avrupa ve Türkiye burjuva basınında, televizyon ve radyolarında bir adamın yazıları, resimleri boy boy, çarşaf çarşaf sergileniyor. Bu kimse İspanya Komünist Partisi Genel Sekreteri Santiyago Karillo'dur. Neden acaba Avrupa kapitalist ülkeler basını Karillo'yu böylesine yıldız durumuna yükseltiyor ve onu övmeye koyuluyor? Çünkü bu kimse, büyük tekellerin, en azılı gerici çevrelerin gelişen dünya barışı sürecini baltalamak, soğuk harp yöntemlerini hortlatmak, silâhlanma yarışına kuvvet vermek için çevirdikleri anti-Sovyetizm değirmenine su taşımayı meslek haline getirmiştir. Ortaya attığı sahte teorinin adı da «Euro-Komünizm», yani Avrupa komünizmidir.

Bu sözcüğe aldanmamak gerek. Karillo'nun Avrupa komünizmi komünist partilerini birbirine karşı koymak, komünist partilerini ve sosyalist ülkeleri Sovyetler Birliği'ne karşı çıkartmak çabalarının yansımasıdır. Karillo XIX. yüzyılda Avrupa'nın doğusunu barbar, batısını medeniyet ocagı sayan Kont de Gobino'nun gerici, karanlık kafasını ve düşüncesini hortlatıyor. Karillo'ya göre, Avrupa'dan anlaşılan Batı Avrupa kapitalist ülkeleridir. Avrupa komünizmi, böylesine gerici bir coğrafya anlamıyle politikayı yansıtıyor. Karillo ve yandaşları anti-Sovyetizmi iktidara gelmenin şartı olarak görüyorlar. Burjuvazinin yardımıyle günün birinde birkaç bakanlık elde edeceklerini zannediyorlar. Fakat bilmiyorlar ki, burjuvazi bunu bile kendilerine vermiyecek, İspanya işçi sınıfının demokrasi ve sosyalizm savaşını yenmek için Karilloları kullandıktan sonra posalarını bir kenara atacaktır. İspanya Komünist Partisinde bunları gören gerçek komünistler vardır. Ve bu gerçek komünistler anti-Marksist, anti-Leninist ideolojilere karşıdırlar.

Karillo Marksizmin-Leninizmin, yani bilimsel komünizmin bütün ilkelerine sırt çevirmiştir. Burjuva parlamentarizmi yoluyle iktidara gelmek ve tek yolun da bu olduğu iddiasındadır. Bu konuda da Karillo sosyal demokrasinin yoluna iyice girmiştir.

Karillo çoğulcu bir sosyal düzenden yanadır. Yani, günün birinde iktidara geldiklerinde en gerici burjuva partilerinin varlığına ve eleştirilerine bile tahammül edeceklerdir. Fakat bu çoğulcu anlayışı öteki komünist partilere uygulamaya yanaşmamaktadır. Örneğin, Karillo son yayınladığı «Avrupa Komünizmi ve Devlet» kitabında Sovyetler Birliği Komünist Partisini haksız ve yersiz eleştirmektedir. Karillo taraftarlarının Sovyetler Birliği Komünist Partisine saldırıları yeni değildir. Yıllardan beri bu devam etmektedir. Fakat, Sovyet «Yeni Zamanlar» dergisi Karillo'nun kitabındaki haksız saldırıları eleştirince bu şahıs ve taraftarları bu eleştiriyi kabullenmek şöyle dursun, Sovyet komünistlerine kendilerini eleştirmeyi tanımayan bir tavır takındılar. Yani burjuvaziye tanıdıkları eleştiri hakkını kardeş Sovyet komünistlerine tanımadılar.

Türkiye Komünist Partisi için Karillo taraftarlarının «Avrupa komünizmi» denen dünya komünist ve işçi hareketinde yaratılmak istenen grupçuluğa, burjuvazinin sosyalist ülkelere yönelttiği saldırıya karşı durmak, bu saldırıları demaske etmek Türkiye'de demokrasi ve sosyalizm savaşının ayrılmaz bir parçasıdır.

> TKP, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı bütün demokratik güçlerin eylem birliği için savaşır. Bunun için legal sosyalist akımlarla ve burjuvazinin ilerici kolu ile politik plânda, ilişkilerde onlarla mevcut ayrılıklar üzerine değil, birlik noktaları üzerine ağırlık verilmesi gereğine inanır. TKP eylem birliğinin giderek ulusal-demokratik cepheyi oluşturmanın bütün karmaşıklığını ve zorluklarını kavramaktadır. Bizimle uyuşmayan herkesi ve her örgütü anti-komünist saymaz. TKP'ni tecrit etmeye yönelik provokasyonlara düşmekten kaçınır. TKP Marksizm-Leninizmden en ufak ödün vermez, ideolojik savaşımı aralıksız sürdürür.
>
> Plâtform tezlerinden

Komünistlerin birliği

Lenin «Bir adım ileri, iki adım geri» adlı yapıtında, «işçi hareketi düşmanılarının oportünizme yönelen her geçici, en küçük çıkışı bile hararetle selâmladıklarını» belirtiyor ve şu uyarıyı yapıyor: «Seni kimin övdüğünü bildir ki, nerede yanıldığını söyliyeyim». Lenin'in günümüzde de canlılığını koruyan bu görüşü, İspanya Komünist Partisi genel sekreteri Karillo'nun oportünist tutumunu açıklığa kavuşturma bakımından çok ilginçtir.

Moskova'da çıkan «Yeni Zamanlar» dergisi, Karillo'nun «Avrupa komünizmi ve devlet» adlı kitabını ilkesel açıdan ele aldı ve onun uluslararası komünist ve işçi hareketinin birliği açısından tehlikeli olan görüşlerini eleştiren yazılar yayımladı. Türkiye komünistleri derginin bu eleştiri yazılarını doğru buluyor ve Karillo'nun gerçek sosyalizme yönelttiği çirkin saldırılarına kesinlikle karşı çıkıyor. Dergi, Karillo'nun anti-Sovyetizmini sergiliyor ve onun NATO'yu savunacak ölçüde ileri gittiğini kanıtlıyor.

Karillo «Euro-komunizm» deyip ortaya çıkıyor, sosyalizmin enternasyonalist niteliğini ve onun yasal gelişmesini revize etmeye çalışıyor ve dolayısıyle Marksizmi-Leninizmi reddediyor. Karillo, silâhı kapitalizmin sosyal-politik yapısına yönelteceği yerde, başka yerlere çeviriyor. Emperyalizmin, saldırgan NATO'nun istediği biçimde sosyalist ülkeler komünist partileriyle kapitalist ülkeler komünist partileri arasında bir ayırım yapıyor, bölücü tutumuyla dünya komünist ve işçi hareketini parçalamaya çalışıyor.

«Yeni Zamanlar» dergisinin de vurguladığı gibi, sınıf savaşında başarılar kendiliğinden gelmiyor. Bu başarıyı elde etmek için çetin savaşlar yürütmek, yığınları örgütlemek, burjuvazinin komünist ve işçi hareketini bölme plânlarını suya düşürmek, uluslararası komünist ve işçi hareketinin denenmiş Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkeleri temelinde birliğini daha da güçlendirmek gerek. Avrupa komünistleri bu alanda başarılı sınavlar vermiş, büyük deneyler elde etmişlerdir. Komünistler, sınıf savaşında elde ettikleri bu zengin deneylerden yararlanarak birliğini parçalamaya yeltenenlere bugün de kesin yanıtı vereceklerdir.

Ortak Pazar ve destekçileri

Ortak Pazar, emperyalist çıkarları korumak için kurulmuş bir örgütlenmedir. Böylesi bir ärgütlenmenin, Avrupa'da kapitalizm temelinde oluşacak bir ekonomik-politik bütünleşmenin gericilikten başka birşey olmıyacağını Lenin daha 1916'da açıkça yazdı. Avrupa Birleşik Devletleri'nin ancak sosyalizm temelinde ilerici olabileceğini gösterdi.

Ortak Pazarın bir «emperyalist entegrasyon» olduğu gün gibi açıkken Karillo ve onun gibiler Batı Avrupa birliğinden söz ediyor, Ortak Pazarı destekliyorlar. «Avrupa komünizmi» taraftarlarından bazıları, Ortak Pazarı «dünya sosyalist sistemine karşı bir güç olduğu için» savundukларını açıkça söylüyorlar. Bazıları ise, Ortak Pazarı Amerikan emperyalizmine karşı, dolayısiyle olumlu ve ilerici bir rol oynar gibi göstermeye çalışıyorlar. Böylece oportünist politikalarına «kılıf» uyduruyorlar.

Batı Avrupa'daki emperyalist bütünleşmeyle Amerika emperyalizmi arasında çelişkiler olabilir, vardır. Ne var ki, birinin yanında yer almakla ötekine karşı savaşmış olunamaz. Emperyalistler arası çatışmalarda bir tarafa yamanmış olunur. Kaldı ki, Ortak Pazarla Amerikan emperyalizminin bütünleşme sürecini de görmek gerekir. Bu durumda, Ortak Pazarı destekleme politikasıyle emperyalizme karşı değil, olsa olsa sosyalist ülkelere karşı cephe alınır. Olan da bundan başka birşey değildir.

LENİN KÖŞESİ

Devrimci uyanıklık

V. I. Lenin, devrimci uyanıklığın, işçi sınıfının ve onun politik öncüsü komünist partisinin ilerici bir toplumsal düzen kurmo ve geliştirmesine karşı olan gerici, düşman güçlerle savaşımında bunların plânlarını ve eylemlerini ortaya çıkarmaya, demaske etmeye, düşmanın saldırısına karşı koymak için hazır bulunmaya yardım eden çok önemli bir etken olduğunu belirtir.

Lenin, gericilerin her yerde komünistlere karşı kanlı bir terör uyguladıklarını söyler. Ve der ki: *«Tüm ülkelerde komünist partileri legal ve illegal çalışmayı, legal ve illegal örgütleri sistemli olarak ustalıkla birleştirmelidirler. Çünkü burjuva hükümetleri ... sistemli olarak komünistlerin gizli cetvellerini hazırlar, kendi anayasalarını defalarca çiğniyerek ... komünistleri tutuklamaya, öldürmeye ve komünistler arasına provokatörler sokmaya çalışırlar.» (Tüm yapıtlar, c. 41, s. 194–195.)*

Lenin, gericilerin bu kanlı terörü sırasında kadroların korunmasını, komünistlerin illegale geçmiye hazır olmalarını önerir: *«Düşman saldırıya geçtiği zamanlarda komünistler düzenli olarak, bozulmadan geri çekilmeyi öğrenmeli ve başarmalıdırlar.»* (C. 41, s. 10.) Komünistlerin illegal koşullarda çalışarak, yığınlarla bağlarını güçlendirmek için tüm legal olanaklardan yararlanmaları gerektiğini belirtir.

Lenin, sınıf savaşımında elde edilen bazı başarıların devrimci uyanıklığı körletmemesi için bizleri uyarır: *«Sınıf savaşımında elde edilen utku, eğer bizim uyanıklığımızı körletici, sağlam olmayan elemanlara karşı dikkatsizliğimizi artırıcı olursa bu utkunun hiç bir değeri kalmaz, hatta kötü etki yapar.» (C. 10, s. 356–357.)*

Lenin, devrimci uyanıklığın komünist partileri için, her komünist, her devrimci için gerekli bir nitelik olduğunu söyler ve parti örgütlerinin nasıl olması gerektiğini de şöyle belirtir: *«Doğrultumuzu elbirliğiyle sürdürmek için proletarya yığınlarının şimdikinden kat kat daha iyi örgütlenmesi gerekmektedir. Her bölgede, her semtte, her fabrikada, her bölükte tek kişi gibi eylem gösterebilecek sağlam, sıkı örgütler olmalıdır. Bu örgütlerin tümünün daha üst örgütlerle, Merkez Komitesiyle sıkı bağları olmalıdır. Ve bu bağlar düşmanın bizi boş bulup avlıyamaması için sürekli, denenmiş ve kontrol edilebilir olmalı, her gün, her saat güçlendirilmelidir.» (C. 31, s. 337–338.)*

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan Türkiye komünistleri devrimci uyanıklığı elden bırakmıyacaklardır. Devrimci güçleri boş bulup avlatmamak, toplum için tehlikeli gelişmeleri zamanında görmek ve bunların engellenmesine gerekli önlemlerin alınmasını sağlamak için ellerinden geleni yapacaklardır.

Yeni Sovyet Anayasası

Sovyetler Birliği'nde yeni Anayasa taslağı tartışılıyor. Sovyet halkı yüz milyonlarla bu tartışmaya aktif biçimde katılıyor.

1936 Anayasası yürürlüğe girdiğinde Sovyetler Birliği'nde sosyalizm henüz yerleşmişti. Endüstrileşme ve kollektifleştirme büyük ölçüde başarılmıştı. Aradan 40 yıl geçti. SBKP'nin Leninci önderliğinde Sovyet halkı bu süre içinde Hitler faşizminin belini kırdığı, savaş yaralarını sardığı gibi, sosyalizm yolunda hızla ilerledi. Gelişmiş sosyalizmi kurdu. Bugün tartışılan taslak, 1936 Anayasasının özünü işte bu yeni kazanımlarla yoğuruyor, yeni aşamada yeni hedefler koyuyor.

Yeni Anayasada, şanlı SBKP'nin Sovyet devletinin nüvesi, çekirdeği, önderi olduğu bir kez daha, bu kez ayrı bir maddeyle vurgulanıyor. Halkın sağlık bakımı genelleşiyor, orta öğretim zorunlu kılınıyor. Dünyada ilk kez konut hakkı bir anayasa maddesi oluyor. Öte yandan yurttaşların devlet yönetimine daha geniş katılmaları sağlonıyor. Seçmen yaşı 18'e indiriliyor, gençler de devlet yaşamına aktif çekiliyor.

Sovyetler Birliği'nin 60 yıldır kesintisiz olarak izlediği dış politikanın ilkeleri yeni taslakla Anayasa maddesi oluyor. Böylece, birincisi, dünyada ilk kez bir devlet dış politika ilkelerini Anayasaya koymuş oluyor. İkincisi, Sovyet dış politikasının ilkeselliği bir kez daha kanıtlanıyor. Ve 60 yıllık Leninci barış politikası Anayasaya giriyor.

Sosyalizmde Anayasanın işi, işlevi başkadır. Geçilen aşamaların sonuçlarını yansıtır, yeni hedefleri gündeme alır. Sovyetler Birliği'nin yeni Anayasası da komünizm kuruculuğu hedefini koyuyor. Sovyet toplumunun ulaştığı düzeyde devletin evrimini ele alıyor. Proletarya diktatörlüğünün, işçi sınıfının öncülüğündeki bütün halkın devletine büyüdüğünü saptıyor.

Bu yeni Anayasa, dünya devriminin kalesi Sovyetler Birliği'nin en önde hızla ilerlediğini belgeliyor. Bu, yalnızca Sovyet halkını değil, tüm dünya devrimci güçlerini, bu arada Türkiye devrim hareketini de derinden etkileyen parlak bir kazanımdır.

Clara Zetkin 120 yaşında

İşçi sınıfı hareketinin ünlü kadın militanlarından Clara Zetkin'in 120. doğum yıldönümü bütün dünyada kutlandı. Yurt içinde ve yurt dışındaki Türkiye'li komünistler, ilericiler, IGD, IKD, Avrupa Türkiye Kadınlar Federasyonu da bu yıldönümüne aktif olarak katıldı. Büyük devrimcinin yaşamı ve çalışmalarını dile getiren toplantılar düzenlediler. Gazete ve dergilerinde yayın yaptılar.

Clara Zetkin, 5 Temmuz 1857'de Viderau'da doğdu. Bir süre köy öğretmenliği yapıyor ve 1878'de komünist oluyor. Leipzig, Zürich ve Paris'te işçi hareketiyle sıkı sıkıya bağlı politik çalışmalarını sürdürüyor. İkinci Enternasyonalin kurucuları arasında yer olıyor.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Spartak hareketinin ilk sıralarında yer alıyor, emperyalizme ve yerli militarizme karşı savaşıyor. 8 Mart 1910'da, demokratik kadınların Kopenhag toplantısında onun önerisiyle 8 Mart, dünya kadınlarının savaşım ve dayanışma günü ilân ediliyor.

Clara Zetkin, barışa erişmek için devrimci Rusya'yı savunmanın gerekliliğini ileri sürüyor. Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin dünya ölçüsünde önemli bir olay olduğunu, enternasyonalizme yeni bir içerik kazandırdığını ve Sovyet devletiyle devrimci dayanışmanın, enternasyonalizmin bir ölçüsü olduğunu belirtiyor. Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin, sosyalizm kuruculuğunun deneylerini çözümliyerek diğer ülkeler için de geçerli olduğunu ispat ediyor.

Clara Zetkin, proletarya enternasyonalizmini, işçi sınıfının savaşında en yüksek yasa olarak görüyor. Ve emperyalizmi, ancak uluslararası işçi sınıfının proletarya enternasyonalizmi ruhundaki ortak savaşının yenebileceğini ve böylece ayrı ayrı ülkelerin sosyalizm yoluna koyulabileceğini gösteriyor.

Büyük devrimcinin savaşının karakteristik yönü, tüm işçi sınıfının, onun bağlaşıklarının emperyalizme, militarizme, faşizme ve harbe karşı savaşını ortak bir amaçta birleştirmesiyle, dünya komünist hareketinin gelişmesine yaptığı yardımdır.

Clara Zetkin'in adı, emperyalizm tarafından sömürülen, baskı altında tutulanların uluslararası dayanışmasında simge olduğu gibi Sovyetler Birliği'ne sıkı sıkıya bağlı olmanın da bir simgesidir.

Bugün Türkiye'li devrimci, komünist kadınlar da Clara Zetkin'in izinde, Marksizm-Leninizm ilkeleri ışığında proletarya enternasyonalizmi yolundaki savaşlarını TKP'nde örgütlenerek sürdürüyorlar.

2. MC hükümetine karşı savaş!

MİLİTANLARDAN

İleri demokrasi

TKP'nin programını, savaş hedeflerini yığınlar benimsedikçe güçten düşen oportünistlerden boğuk sesler çıkıyor. Bağırıp çağırıyorlar, uzun, «kitabi» yazılar döşeniyorlar. İleri demokrasi kavramını mıncıklıyor, «Vay Türkiye için nasıl böyle denir?» diyorlar.

«... Devrimcilik gösterişi yapan küçük burjuvalar» için Lenin şöyle diyor: «Bunların hepsi kendilerine Marksist derler ama Marksizmi anlayışları umutsuzluk derecesinde ukalâcadır. Bunlar, Marksizmde belirleyici olanı, yani onun devrimci dialektiğini anlamaktan tümüyle yoksundurlar.»

Dünya kapitalist sistemi homojen bir bütün değildir. Bir hiyerarşidir. İçinde emperyalist, sömürge, yarı-sömürge, bağımlı, çeşit çeşit ülke vardır. Gelişmişi, azgelişmişi, orta gelişmişi, düzey düzey kapitalist ülkeler yer alır. Bu çeşitlilik o ülkelerdeki devrimci hedeflerde deyansır.

Türkiye, orta derecede gelişmiş kapitalist ülkelerdendir. Bu «orta» gelişmişlik Türkiye'yi kapitalist sistemdeki çeşitliliklerin yol ağzı yapıyor. Türkiye Maocuların söylediği gibi yarı-feodal, yarı sömürge bir ülke değildir. Ama dört bir yanından emperyalizme bağımlıdır. Burjuva demokrasisinden bile nasibini alamamıştır. Yer yer feodal kalıntılar taşır. Bu bakımdan önümüzde ulusal demokratik devrimci görevler vardır. İşbirlikçi-holdingçi burjuvazi emperyalizmle bütünleşmiştir. Baş düşman bu iki başlı düşmandır. Yerli-yabancı tekellerin tüm halkımıza karşı bu ortaklığı, sosyalizme açılan ileri demokratik düzen savaşımını gündeme getirmiştir.

İşte yaşam böylesine zengin. Marksizm-Leninizmin devrimci dialektiği tek çıkar yol.

Tekstil grevi

Kadın işçiler grevde. Türkü yakıyorlar grevlerine:

«Ah vallahi yandık yandık grev aşkına
Biz bıktık usandık bu haksızlıktan
kim ne derse desin dönmeyeceğiz bu yoldan»

O kana bulandırılan şanlı 1 Mayıs'tan kalan kırmızı görev gömleklerini giymiş bu tekstil grevinin gözcüleri. Sokak arasına germişler bayraklarını, sanırsınız bayram yeri. Nöbetler de hiç şaşmıyor. Bir saat ara ile gözcü gömleğini giyenin bütün tavırları da değişiyor.

Her sabah iki saat ders var grev çadırında. Şili işkence gemisini tartışıyor, seçim sonuçlarını değerlendiriyorlar. Sonra Maden-İş üyelerinin grevine gidiliyor. Bir horondur başlıyor elele. Grevciler kadın-erkek omuz omuza «Faşizme geçit yok!» diyorlar. Tüm gün boyu, o sıcağın altında ördükleri dantelleri dayanışma için satıyorlar pazarlarda. Grevcinin grevciyle dayanışması bu. Bilinçli dayanışma. Kendiliğinden değil elbet bu gelişme. Bir başka türkü dolaşıyor grevci kadın tekstil işçilerinin ağzında: «Hayali gönlümde yadigâr kalan. ...» Kolay olmadı bugünlere varmak. Kolay değil Haliç'ten koparılan, yüreğinde kor gibi bugünlerin özlemini çeken yoldaşların hasreti.

«Baksana ne diyor burada? Tekrar tekrar okudum, konferansı yapılmış. Acaba nasıl ulaşılır ona? Ben böyle bir partiye üye olmak isterim, hem de çok isterim.» Evet böyle diyor grevci kadın işçi. Böyle diyor Türkiye Komünist Partisi için.

Emekçiler elele

Tekelci işbirlikçi sermayenin örgütü MESS'e karşı yiğit Maden-İş üyelerinin greviyle dayanışma tüm emekçi yığınları sardı. Kürt halkı da bu dayanışmadan bir adım olsun geri durmuyor. Daha açık görüyor ki, işçinin Türkü, Kürdü, Lazı birdir. Tekelci patronlara karşı kıyasıya savaşıyor. Ayni düşmana, ayni sömürüye karşı ve ayni haklar için. Maden-İş greviyle dayanışma ayrılıkçıların da hesaplarını boşa çıkarıyor. Kürt halkı daha açık görüyor ki, ulusal baskı ve ayrıcalık da ancak işçi sınıfının öncülüğünde, Türk ve Kürt halkının birlikte savaşımıyla son bulacaktır. Türkiye işçi sınıfının bu şanlı grevi için Diyarbakır, Lice, Ergani daha birçok yerlerde dayanışma kampanyaları açılıyor. Batman'da Kürt gençleri tuğla ocaklarında çalışıyor. Gencecik sırtlarında Maden-İş'li savaşkan grevciler için tuğla taşıyor. «Yolumuz işçi sınıfının yoludur!» belgisi Kürt köylerinde de yankılanıyor. Demokratik eşit haklar için savaş böyle gelişiyor.

Silâhsızlanma

Emperyalizme karşı savaşta emperyalist ülkelerin ilerici güçleri en başta kendi emperyalizmlerine karşı savaşmaları gerektiğini unutamazlar. Dünyada barış için savaşımın önemli bir alanı da nükleer silâhlanmanın önlenmesidir. Bu konuda özellikle nükleer silâhlara sahip kapitalist ülkelerin ilerici güçlerine önemli görevler düşüyor. Onlar bu görevleri yerine getirebilmek için vargüçleriyle savaşıyorlar.

Savaş mantığı böyle olduğuna göre, bir yandan nükleer silâhlanmaya karşı savaşan bir kimse, öte yandan, kendi ülkesinin «bağımsız» (!) bir nükleer güce sahip olmasını isteyemez. Çünkü bu, emperyalist burjuvazinin nükleer silâhlanma sonucu yarattığı harpçiliğe, militarizme, silâhlanma yükünü halk yığınlarının sırtına yıkma girişimlerine karşı savaşımı zorlaştırır. Sosyalist ülkelerle, kapitalist ülkeler işçi sınıfının barış savaşımındaki bağlaşıklığına ters düşer.

TKP, Türkiye işçi sınıfı, nükleer silâhlara sahip kapitalist ülkelerdeki barışçı güçlerin savaşına yüksek bir değer veriyor ve onları destekliyor.

İşte dayanışma

Çukurova'da emekçi kadınlar, işçilerin, emekçilerin eşleri grevci maden işçilerine destek oluyor. «MESS'e karşı hepimiz adına yiğitçe savaşan Maden-İş üyelerinin yanındayız! Parababaları Maden-İş'i çökertemez! Haydi dayanışmaya!» diyorlar. Adana, Mersin ve Antakya'da «grev dayanışma komiteleri» kurulmuş, tüm Çukurova kadınları dayanışmaya çağrılmıştır. Komitelerde görev alan kadınlar çalıştıkları işyerlerinde, oturdukları semtlerde grevin amacını, önemini anlatıyor, bağış topluyor, hünerli ellerinin ürünlerini pazar yerlerinde, meydanlarda satarak Maden-İş Dayanışma Komitesine iletiyorlar. İşçi kadınların, genç kızların çeyiz sandıklarından çıkardıkları eşyaların, ördükleri, işledikleri dantellerin, örtülerin, bunlara döktükleri göz nurunun katkısıyle gelişen dayanışmanın gücü, MESS patronlarının çelik kasalarındaki banknotların gücüne üstün gelecektir.

Bölünme değil-birlik

(2. Sayfadan devam)

mal bulmuş magribi gibi sarılacaklardır. Bu halk düşmanı, emekçi düşmanı güçlere fırsat vermemek anti-emperyalist, anti-faşist savaşımın önde gelen koşuludur.

Ülkemizde tüm teknik elemanların, öğretmenlerin, memurların ezilen, sömürülen, kanlı baskı altında birçok kurbanlar vermiş ve vermekte olan yurtsever güçlerin sorunlarının çözümünde başlıca güç ve güvence, işçi sınıfının devrimci savaşımıdır. İşçi sınıfı bağlaşıklarının dayanışmasıdır, devrimci birliğidir. Kurtuluş bölünmede değil, birliktedir.

Gençlik

Türkiye ilerici gençliği, işçi, köylü, öğrenci gençler, işçi sınıfının yolunda yaygın, yığınsal bir örgütlenme sürecinde gelişerek ilerliyor. Bu savaşımda bir yandan faşist komandolar, öte yandan serüvenciler, özellikle Maocular her türlü saldırıdan geri durmuyor. İlerici gençliği bir saldırı çemberi ile kuşatmaya çabalıyorlar. Bu saldırıların amacı ilerici gençlik hareketinin fabrikalarda, atölyelerdeki genç işçi yığınlarına, genç köy emekçilerine orta öğrenim ve üniversite sıralarındaki öğrenci gençlere ulaşmasını engellemektir. Bu genç yığınların işçi sınıfının yolunda örgütlenmesine karşı durmaktır. Kimi legal sosyalist kimseler de gençliğin dar, sekter bir biçimde örgütlenmesini öneriyor. Yığınsal örgütlenme boyutları genişleyen ilerici gençlik hareketini bu yönden bölmeye çalışıyorlar.

İ. Bilen yoldaş, gençliğin örgütlenmesi sorunu üzerine şöyle diyor: «Eskiden «komsomol», Komünist Gençlik Örgütü vardı. Sekter bir kuruluştu. Komsomola girmekle, TKP'ne girmek birdi. Parti Merkez Komitesi Komsomol'u kaldırdı. «Bu, TKP'nin tarihinden çıkarılacak son derecede önemli bir derstir. Parti gelişme, yaygınlaşma olanakları sınırlı olan bu biçimde bir örgütlenmenin yanlış olduğunu ortaya koyarken gençlik sorununu yepyeni bir açıdan ele almıştır. İzleyelim Bilen yoldaşın sözlerini: «Gençlik hareketi, partimizin yedek aktif gücüdür. Partimiz bu gücü bütün olanaklarıyla geliştirecektir. Örgütlenmesine, gelişmesine, Leninci kadrolar yetiştirmesine, devrimci, atılgan genç kuşaklar yetiştirmesine ayrı bir önem verecektir.»

Gençliğin dar, sekter kalıplar içinde parti gençlik kolu olarak örgütlenmesini önerenler, gençliğin büyük yığınsal örgütlenme birikimini ve isteğini, bu yönde atılan güçlü adımları görmezlikten geliyorlar. Bu örgütlerde çalışan üyelerin tümüyle, partide de çalışıyor olmaları bir kısır döngüye yol açıyor.

Bu kısır döngüden kurtulmanın yolunu Türkiye ilerici gençlik hareketi gösterdi. Hergün yeni kazanımlar elde ederek gösteriyor.

TKP, öğrenci, işçi köylü gençlerin kendi aralarında özel sorunları çevresinde örgütlenmelerini zorunlu sayıyor. Elbette, bu birim örgütler, geniş, temel gençlik örgütünün dokusunu oluştururlar.

Maden-İş'e üye onbinlerce işçi, işçi sınıfının yiğit evlâtları işbirlikçi tekelci sermayeye, onların örgütü MESS'e karşı grev yürütüyor, savaşıyor. Bu savaş, bu grev tüm halkımızın ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşının önemli bir parçasıdır. MESS patronlarına vurulan her darbe, ulusal çıkarlarımızı, demokratik hak ve özgürlükleri ayaklar altına alan gerici-faşist partilere vurulmuş bir darbedir.

İşçiler, sendikalı-sendikasız işçiler,

Köy emekçileri, az topraklı, topraksız üretici köylüler,

Gençler, kadın emekçiler, zanaatkârlar, ilerici yurtsever aydınlar, öğretmenler, teknik elemanlar, memurlar, yurtsever subay ve erler: Bu savaş, bu grev senin de savaşın, senin de grevindir. Ona destek ol! Maddi ve moral gücünü grevci işçi kardeşlerinin gücüne kat. Emekçi halkın birliğini hiçbir güç yenemez!

Bağış adresi: Türkiye Maden-İş Sendikası
Barboros Bulvarı-Uluğ Han No: 64 Kat: 4
Beşiktaş-İstanbul

FKP delegasyonu Türkiye'de

TKP'nin çağrılısı olarak Fransız Komünist Partisinden bir delegasyon ülkemizi ziyaret etti. Delegasyon, saylav ve Avrupa Konseyi Başkan Yardımcısı olan Gerard Bordu, Paris Senatörü Catherine Lagatu ve FKP MK, dış politika şubesi görevlilerinden Roger Trugnan'dan oluşmuştu. Delegasyon, Türkiye Komünist Partisi MK. üyelerinden bir grupla görüşmelerde bulunmuş, daha sonra Senato Başkanı, İçişleri Bakanı, CHP Genel Sekreter Yardımcısı ve dışişleri eski bakanı tarafından kabul edilmiştir. Fransız komünistleri ayrıca, DİSK ve çeşitli demokratik örgütler yöneticileriyle görüşmeler yapmış, Monesman Fabrikasında direnişte bulunan metal işçilerini grev yerinde selâmlamışlardır. Paris'e dönmeden önce İstanbul'da bir basın toplantısı da düzenlemişlerdir.

Bu ziyaretle ilgili olarak l'Humanite gazetesinin 8. 7. 1977 günlü sayısında yayınlanan bir haber-yazıda özetle şöyle deniyor:

«FKP delegasyonunu bir hafta süreyle Türkiye'ye davet eden TKP, 55 yıldır gizli çalışsa da dipdiri bir partidir. Avrupa'da son illegal komünist partisi olan TKP'nin etkisi kendisini bütün savaşımlarda gösteriyor. «İşçi sınıfının partisi serbest bırakılmalıdır!», «TKP'ne özgürlük!» belgisi duvarlarda, grev halindeki işçilerin plakatlarında yazılmakta, demokratik gösterilerde ellerde taşınmaktadır. Artık Türkiye'de TKP'nin adı yalnız gizli anılmamaktadır.»

«Unsere Zeit»'ın şenliği

Federal Almanya'nın Ruhr bölgesinde Reklinghausen'de yapılan «Unsere Zeit» gazetesinin işçi basını şenliğine 360 bin kişi katıldı. Binlerce kişinin gezdiği «UZ» şenliğine, F. Almanya'daki işçilerimiz yığınsal ve örgütlü olarak katıldılar. «Türkiye'li İşçilerle Dayanışma Sergisi» şenliğe katılanların geniş ilgisini gördü.

Türkiye'li işçilerin de büyük ilgi gösterdiği basın şenliğinde «Türkiye'li İşçilerle Dayanışma Sergisi» ni binlerce işçi gezdi. Sergiyi ayrıca, Alman Komünist Partisi Başkanı Herbert Mies, SBKP yayın organı «Pravda» ve Polonya Birleşik İşçi Partisi yayın organı «Tribuna Ludu» gazetelerinin baş redaktör yardımcıları gezdiler. Yaptıkları konuşmalarda Türkiye işçi sınıfıyla, onun savaşkan öncü örgütü TKP ile dayanışmalarını, proletarya enternasyonalizmini dile getirdiler.

Özellikle Maden-İş Sendikası'nın grevini destekleme çağrısına çok sayıda F. Alman emekçisi katıldı. Türkiye'li işçilerin «UZ» şenliğinde güçlü bir kültürel ve politik eylemle yer almaları, Türkiye'deki sınıf savaşımına da güç verdi.

Alman Komünist Partisi'nin yayın organı olan «Unsere Zeit» gazetesinin 1—3 Temmuz tarihleri arasında yapılan şenliğinde TKP Merkez Komitesi yayın organı «Atılım» da yer aldı.

Uluslararası Dayanışma Mitingi'nde «Atılım» adına M. Bayrak yoldaş konuştu: «*... Ülkemizde ilerici, demokratik ve işçi hareketi zor koşullar altında gelişmektedir. Bu gelişmenin motörü olan Türkiye Komünist Partisi 57 yıllık varlığının 55 yılını gizlilik şartlarında geçirmiştir. Zaman zaman ağır gizlilik şartları altında mücadele etmiş olan TKP bugün Avrupa'da tek illegal Komünist Partisidir. Bununla beraber Komünist Partisi'ni yasaklayan ve bütün ilerici güçlerin düşünce özgürlüğünü kısıtlayan 141 ve 142 ceza maddelerinin kaldırılmasını işçi ve emekçi yığınlar 500 binlik mitinglerde haykırmakta, «Türkiye İşçi Sınıfı Partisine Özgürlük» pankartlarıyla çıkmaktadırlar ...» M. Bayrak yoldaş sözlerini «Yaşasın DKP-TKP!» diyerek bitirdi.*

İşbirlikçi burjuvazinin gerici-faşist politik örgütleriyle ulusal burjuvazinin politik örgütü arasındaki çatışmalar zaman zaman kanlı bir nitelik kazanıyor. Bu, onların hiç uyuşmayacakları anlamına gelmez. Bu gerçeği bilerek, burjuvazinin ilerici kolunu daha fazla anti-emperyalist, köklü reformlardan ve demokratik hakların genişletilmesinden yana bir plâtforma çekme taktiğini uygulamaya devam edeceğiz.

Platform tezlerinden

Okuyucularımızın, militanların bulundukları bölgelerden haber niteliği ağır basan yazı göndermelerini bekliyoruz.

PARTİ YAŞAMI

Sinsi saldırılar

TKP düşmanlığı dört yandan geliyor. Burjuvazi polisiyle, basınıyla, provokatörleriyle, yalan makineleriyle, faşist komandolarıyla, elindeki bütün araçlarla TKP'ne durmadan saldırıyor. Bunda bir yenilik yoktur. Partimiz kuruldu kurulalı, 57 yıldır sürüp gidiyor. Kimi zaman kanlı, kimi zaman yığınsal ölçüler alıyor.

Egemen gerici çevreler, genellikle işçi sınıfına, Komünist Partisine ve ilerici, yurtsever örgütlere karşı saldırılarını karmaşık biçimlerle, bileşik yöntemlerle, açık ve sinsi uygulamalarla bir arada yürütüyor. İşçi hareketinde en ince bir çatlaktan, sosyalist akımda aykırılıklardan burjuvazi yararlanmaya çalışıyor. Bu alanda anti-TKP'cilik burjuvazinin arayıp da bulamadığı bir kaynaktır. Burjuvazi, TKP düşmanlığını değişik kanallardan yayıyor. Bir yandan, çok eskilerde kullandığı bir taktiği, bir oyunu yinelemek peşindedir. Uyduruk «komünist partisi» kurdurmak. İçişleri Bakanlığına bu yolda başvuranlar, daha doğrusu vurdurulanlar vardır. 1920'lerde Ankara bu oyunu bir kez denediydi. Tutmadı. Bu olmayınca kanlı baskıya geçti. Ve provokatörleri, dönekleri ortalığa saldı.

Egemen güçler piyasaya bir «mal» sürüyor. Ne idüğü belirsiz sapıklara TKP'nin «tarihini» yazdırıyor. Bunların arasında Topçuoğlu diye birisi var. Adam akıl hastası, yalan, dolan kumkuması. TKP'nin savaş birikimlerine iye çıkan daha bir sürü kimse vardır bu polis piyasasında.

TKP yığınlara indikçe, onun politikası, belgileri işçi sınıfına mal oldukça burjuvazi ve ajanları daha da kuduruyor. «TKP'ne özgürlük» haykırışları, bu belgi burjuvaziyi deli ediyor. Anti-TKP-cilik, burjuvazinin iç çatışmalarında da kullanılıyor. Gerici burjuva basını, TKP'nin CHP'ni etki altına aldığını geveliyor. Ulusal bağımsızlık yolundaki TKP'nin olumlu, birleştirici girişimlerini baltalamaya çalışıyor.

Polisle, faşist komandolarla, en gerici, en eli kanlı kimselerle Maocular, Troçkistler bugün elele vermiştir. İlerici, yurtsever gençlere, işçilere meydanlarda, fabrika kapılarında ateş ediyorlar. Gün geçmiyor ki bu kanlı saldırılar yinelenmesin.

Durum böyleyken, yandan, uzaktan yakından, kimi kendisini «filozof» sayanlar Türkiye'de «sosyalist akımlar» üstüne ahkâm kesiyor. Ve, Maocuları, dönekleri, TKP düşmanlarını «sosyalist akımın» içine sokuyor. Daha doğrusu sosyalist akımın içine kama sokuyor. Legal sosyalist akım ve partiler üstüne yalan, yanlış bilgiler veriyor. TİP'ni, TKP'ne karşı koyuyor. Ve, TKP düşmanlığını biliyor. Kaynatılan cadı kazanının altına çalıçırpı atıyor.

Bütün bu saldırılar karşısında TKP'nin politik, örgütsel, ideolojik bütünlüğünü, Leninci birliğini daha da kuvvetlendirmek zorunluktur. Uyanık, ayık olmak her komünistin, her parti örgütünün vazgeçilmez görevidir. Parti Konferansının kararlarını, önerilerini, belgilerini titizlikle uygulamak parti üyeleri için, komiteleri için şarttır.

Başka türlü işçi sınıfının birliği kurulamaz. Başka türlü ilerici güçlerin, memlekette sosyalist akımın birliği kurulamaz. İşbirlikçi burjuvazinin faşist tırmanışına karşı başka türlü savaşılamaz. Sinsi saldırıları kıracağız!

Devrimci yol

«Sosyalizme açılan ileri demokratik düzeni devrimci yoldan kurmak için ileri!» Bu belgi, ülkenin gerçekliğini ve yığınların istemlerini devrimci bilimin gereklerine bağlıyor. Bunun için de yığınları sarıyor.

Leninizmin özünü, savaşımı ilerletmenin Leninci yollarını pek iyi anlayamayan kimileri soruyor: «Neden devrimci yoldan? İlerici demokrasi ille de devrimci yoldan mı kurulur?»

Türkiye burjuvazisi, kendi burjuva demokrasisini evrimci yoldan bile getirmedi. Getiremez de. Türkiye'de burjuva demokrasisine uzun dönemde dayanak olabilecek ekonomik koşullar yoktur. Kapitalizmin en gerici yüzü, tekeller ortaya çıkmış. Bu tekeller, Bilen Yoldaş'ın Konferans raporunda belirttiği gibi, emperyalizme «maşalık» ediyor, onun işbirlikçiliği içinde halkımızın kanını, canını sömürüyor. Ama onların dünyanın geniş alanlarından gelen, yeni-sömürgecilikle biriken süper-kârları yoktur. Onların sömürü alanı yurdumuzdur, halkımızdır. Bu durum onları en barbar, en sınırsız sömürü zorbalığına itiyor. Böylesi bir yapı içinde batı tipi burjuva demokrasisi bile işbirlikçi-holdingçi burjuvazi için bir korkulu rüyadır. Kaldı ki, işçi sınıfımız, halkımız kuru bir burjuva demokrasisi için savaşmıyor. İleri demokrasi istiyor. Emperyalizmin memleketimizdeki hegemonyasını yıkacak, emperyalizme dayanan ve ona yurt içinde destek olan holdingçilerin ve büyük çiftlikçilerin erkini devirecek, halk yığınlarına genlik sağlayabilecek, köklü dönüşümleri gerçekleştirebilecek ve sosyalizme açılacak bir düzen istiyor. Böylesi bir düzen, şu ya da bu burjuva katmanın reformcu yolundan gerçekleşebilir mi? Bunu gerçekleştirebilecek tek yol, işçi sınıfımızın hegemonyası altında, işçi-köylü bağlaşıklığı çevresinde halk yığınlarının devrimidir.

Büyük Oktobr'un 60. yıldönümü

(1. Sayfadan devam)

Sovyet halkları, tarihte eşi görülmemiş bir atılımı, sosyalizmin kuruculuğunu, geliştirilmesini bir insan ömründen kısa bir zamanda, özgür emeğin gür yaratıcılığıyla başardılar.

Kapitalizmin genel bunalımının derinleşmesiyle, Amerikan emperyalistleri, NATO'cu çevreler, «insan hakları» maskesi altında sosyalist ülkelere, başta Sovyetler Birliği'ne saldırıyorlar. Bu kara çalma kampanyasına Türkiye'de işbirlikçi egemen çevreler, gerici basın da katılıyor. Bunlar, kapitalist ülkelerde, Türkiye'de emekçilerin amansızca sömürülmesini, artan işsizliği, yoksulluğu, yerli ve yabancı tekellerin büyük vurgunlarını, insan haklarının ayaklar altına alınmasını, ülkemizdeki faşist terörü, özgürlüklerin kanla, ateşle boğulmasını örtbas etmek istiyorlar.

Güneş balçıkla sıvanmaz. Sovyetler Birliği'nde emekçiler için yeryüzünün en özgür, en geniş insan haklarının gerçekleştiği bir toplum var. Bu en gerçek, en yüksek demokrasi proletarya diktatörlüğü ile sağlandı. Bu yoldan genel halk devletine geçildi. Milyonlarca Sovyet insanının en demokratik bir biçimde tartıştığı yeni Sovyet Anayasası bunun en çarpıcı örneğidir.

Türkiye'de egemen, işbirlikçi burjuvazinin işçi sınıfını, halkımızı Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin etkilerinden yalıtma çabaları sökmedi, sökmeyecektir. TKP proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlıdır. Emperyalist boyunduruğa, kapitalist sömürüye, her türlü ezgiye, faşist teröre, oportünizmin her türüne karşı, Marksizm-Leninizmden en ufak bir ödün vermeden savaşmayı, bütün bu Leninci ilkeleri eylem programına almıştır. TKP, bu programını gerçekleştirmek için savaşıyor. Kızıl Oktobr'un, Lenin'in yolundan yürüyor.

Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi!

1 Temmuz 1977

TKP Merkez Komitesi